

kový úsudek o příčinách sřícení lešení, přes to v podstatě činí předmětem posudku jen vyjádření se k důkazům, které nabídl obžalovaný Š. třemi návrhy svého podání ze dne 22. března 1929. Jest proto přisvědčiti zmateční stížnosti státního zastupitelství uplatňující vzhledem na zamítavé usnesení nalézacího soudu zmatek neúplnosti řízení podle § 281 čís. 4 tr. ř., rozsudek z důvodu toho zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, aniž bylo zapotřebí obírat se i dalšími vývody zmateční stížnosti, uplatňovanými s hlediska důvodu čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 4243.

Zákonnou překážkou podmíněného odkladu nového trestu ve smyslu § 2 zákona o podmíněném odsouzení jest dřívější odsouzení, tudíž konečné rozhodnutí věci podle zákonů tehdy platných, které nelze přezkoumávati s hlediska pozdějších zákonů.

Vylučuje proto dřívější odsouzení pro zločin povahy § 2 zák. čís. 562/1919 před uplynutím lhůty tam naznačené podmíněné odsouzení, i kdyby byl tento trestný čin podle nyní platných zákonů jen přestupkem.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1931, Zm I 666/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 5. června 1930, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin zpronevěry podle § 181 tr. zák., přiznán podmíněný odklad výkonu trestu, zrušil rozsudek nalézacího soudu v napadeném výroku a vyslovil, že trest obžalovanému prvním soudem uložený jest bezpodmínečně vykonatelný.

D ů v o d y:

V § 2 zák. o podmíněném odsouzení jest trestní oprávnění soudu, povolití podle § 1 tohoto zákona za určitých podmínek odklad výkonu trestu, vyloučeno zákazem podmíněného odkladu trestu mimo jiné u toho, kdo již dříve byl odsouzen podmíněčně pro zločin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, a to až do uplynutí 10 let do nového trestného činu ode dne, kdy bylo podle tohoto zákona vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Nalézací soud zjistil o obžalovaném, jenž nový trestný čin spáchal 1. února 1930, že byl rozsudkem ze dne 23. června 1920 odsouzen podmíněčně pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák. do žaláře na 14 dnů se ztrátou práva volebního, — tudíž pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné — a že dne 3. ledna 1924 bylo vysloveno, že se osvědčil. Poněvadž zákonem stanovená lhůta 10 let od vyslovení osvědčení až do spáchání nového zločinu neuplynula, nesměl nalézací soud podle striktního předpisu zákona trest obžalovanému odložití, a to ani na podkladě úvahy, že by

dřívější trestný čin byl podle nyní platných zákonů jen přestupkem, neboť zákonnou překážkou podmíněného odkladu nového trestu jest dřívější odsouzení, tudíž konečné rozhodnutí věci podle zákonů tehdy platných, které s hlediska pozdějších zákonů nelze nijak přezkoumávati. Státní zastupitelství uplatňuje tudíž proti této části rozsudku právem důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. — vykročení z mezí trestní pravomoci, na základě něhož bylo nezákonný výrok o povolení podmíněného odkladu výkonu trestu zrušiti a bez zkoumání, zda by jinak byly jeho podmínky podle § 1 cit. zák. dány, naříditi bezpodmínečný výkon uloženého trestu.

Čís. 4244.

Ke zločinu kuplířství podle § 132 IV. tr. zák. stačí jakékoliv nadržování cizímu smilstvu vůbec; nezáleží na pohnutce.

Spoluvina osob, na nichž bylo kuplířství spácháno, jest vyloučena; u třetích osob platí však plně zásada § 5 tr. zák.

Nadržování cizímu smilstvu s vlastní dcerou je dokonáným zločinem kuplířství podle § 132 IV. tr. zák., nikoliv jen spoluvinou nebo pokusem.

Ideální souběh zločinu podle §§ 5, 127 tr. zák. se zločinem podle § 132 IV. tr. zák. jest možný.

Nejsou-li v protokolu o hlavním přelíčení zjištěny jazykové neznanosti porotců nebo menší jazykové znalosti zapisovatele, nelze okolnost tu uplatňovati jako zmatek čís. 1 § 344 tr. ř. Měl-li obhájce v tom směru důvody k pochybnostem, bylo na něm, by možným nepříznivým následkům včas čelil vhodnými návrhy nebo jinými procesními prostředky (výkonem odmítacího práva).

(Rozh. ze dne 29. srpna 1931, Zm II 251/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského jako porotního soudu v Jihlavě ze dne 6. června 1930, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou spoluvinou na zločinu násilného smilstva podle §§ 5, 127 tr. zák., zločinem kuplířství podle § 132 IV. tr. zák. a zločinem nadržování zločinu podle § 214 tr. zák., jakož i spoluvinou na přestupku proti veřejné mravopověstnosti podle §§ 5, 516 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 1, 8, 10 a), 11 § 344 tr. ř. Zmatek čís. 1 § 344 tr. ř. shledává v tom, že prý nelze mluviti o plném obsazení lavice porotců, ani porotci, — jak se prý obhájce dověděl teprve po hlavním přelíčení — byli vesměs české národnosti a neuměli německy, nanejvýš nebyli znalí jihlavského německého nářečí, takže prý nerozuměli ani obžalované ani svědkům, vyjímajíc jediného svědka C-y, který vypovídal česky a jediný obžalovanou zatěžoval, a že